:10

פ"ז], ג) [בערוך ערך קבע פ"ז], ג) [בערוך ערך קבע אימא מקבעת ופי כדאימא ברש"י], ד) [מוספתא פ"ב],

ה) כריתות טו:, ו) פסחים ג:,

ו) וויקרא ד כחן,

תורה אור השלם

ואַתָּם עוֹבֵי יִי הַשְּׁכֵחִים 1

את הר קדשי הערכים לגד

אָן שִׁי וְּשְׁי וְשִׁי בִּינְּבְּּוּ שְׁלְחָן וְהַמְּמֵלְאִים לְמְנִי מִמְסָף: ישעיהו סה יא הַנְשְׁבָּעִים בְּאַשְׁמֵת

דברים כ יט

ג: א ב מיי' פ"ז מהלכות שגגות הלכה ב:

ב ג שם הלכה ג:

מוסף תוספות

א. או שלא יזכור בעצמו. א. או שלא יוכון בעצמו, שאין שבעה ימים בלא שבת. מלולי. ב. ואע״פ שלא נודע לו שחטא שלא שלא מול על שווטא שלא מיל מלאכה. מי הכיין, (ד)כיון מלאכה. מי הכיין, (ד)כיון דודאי ידע שהיה אותו היום שבת הויא ידיעת שבת ידיעה לחלק. גב"ר נתן המונדים בינונדים בינונדים בינונדים בינונדים מינונדים בינונדים מינונדים מינונדי וממגנצה. ריטנ"לו. מאי פקא מינה באותה ידיעה ששמע שאותו יום שבת היה כיון שאינו נזכר איסור מלאכות שעשה, דלא חשיבא ידיעה אלא א"כ הודע לו שחטא. מוס׳ א"כ הודע לו שחטא. מוסי הלח"ש, דידיעת היום לא מעלה ולא מורדת דידיעת חטא בעינן. רשכ"א. T. ונודע לו על קצירה של שגגת שבת וזדון מלאכה. מוס׳ הכל״ש. ה. בקצירה אחרונה. מוס׳ הכל״ש. עוט טלט ע. זו בקציו ה אחרונה. מוס' הלח"ש. 1. אבל ידיעה דלאו חטאת לאו שמה ידיעה. מוס' להלן . דאת שבתותי .I קס. ריטב״א. . תשמרו ט. אלמא טעמא לאו משום ט. אלמא טעמא לאו משום שאי אפשר שלא שמע בינתיים אלא. מוס' הלח"ש. י. אע"פ שלא נודע לו החטא. דימים שבינתיים הויין כידיעה לחלק וכן בנדה ימי היתר שבינתיים הויין ידיעה. תוס' הלח"ש. ואע"פ שלא היינו צריכים לתת טעם למקרא. אפשר לתת טעם למקרא, אפשר לתת טעם בדבר כי ההעלמות שהן תלויות בימים כגון זו, העלמות חלוקות הן, כלומר דלאו מחמת העלמה קמייתא אתיא ליה אידך שכשנעלם מנו שבת שכשנעלם מנו שבת ראשונה אפשר היה לו לידע בינתיים שבת שניה והעלמה ראשונה במקומה עומדת, וכיון שאין זו תלויה בזו ואפשר לזו בלא זו הויא כל אחת זו הויא כל אחת ה לעצמה, והיינו לן קרא דכתיב את . תשמרו דימים . שבתותי של היתר שבין ימי האסור שיהו שבין ימי האחו שיהו חשובים כידיעה לחלק. ריטנ״ל. יא. הכא. מוס׳ הלל״ש. יב. והשתא ניחא דיליף נדה משבת.

רבינו חננאל

מום' הרא"ש.

דחייב על כל אחת ואחת ק"ו משבת"ב:

ת"ר נותנין בול של מלח לתוך הנר כדי שתאיר ותדליק, טיט וחרסית תחת הנר כדי שתמתין ותדליק. חמרא חייא לפום רבנן

ותלמידיהון. הדרן עלך במה אשה יוצאה

בלל גדול. כל היודע עיקר שבת חייב על כל שבת ושבת כו'. האומר גד גדי. החמול מולי: וסנוק לא. עיף אל תהיים: אשרי שבינתים הויין ידיעה לחלק שאי אפשר שלא שמע בינתים שאותו יום שבת היהא אלא שלא נוכר במלאכותב וקשה לה״ר אליעורג

> דאמר בגמרא (לקמן דף עא.) קלר וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון האומר גד גדי וסנוק לא אשכי ובושכי יש בו מלאכות וחזר וקלר וטחן כגרוגרת משום דרכי האמורי ר' יהודה אומר גד אינו בודון שבת ושגגת מלאכות™ קנירה אלא לשון ע"ז שנאמר יהעורכים לגד שלחן גוררת קלירה וטחינה גוררת טחינה הוא בשמה והיא בשמו יש בו משום דרכי פירוש ואינו חייב אלא אחת ובשבת האמורי 🌣 דונו דני יש בו משום דרכי אחת איירי דבשתי שבתות היה חייב האמורי ר' יהודה אומר אין דן אלא לשון שתים דימים שבינתים הויין ידיעה לחלק אלמא אע"פ שנודע לו קודם ע"ז שנאמר ² הנשבעים באשמת שומרון ואמרו חי אלהיך דן האומר ילעורב צרח קנירה אחרונה שאותו יום שבת הוא דהא בודון שבת קלר וטחן אפי׳ הכי ולעורבתא שריקי והחזירי לי זנביך לטובה לא הויא ידיעה וחשיב העלם אחד כיון יש בו משום דרכי האמורי "האומר שחמו שלא נודע לו שחטא שהרי סבורה תרנגול זה שקרא ערבית ותרנגולת שקראה שהמלאכה מותר' וטעמא משום דכתיב גברית יש בו משום דרכי האמורי אשתה או הודע אליו חטאתו שיהיה לו ואותיר אשתה ואותיר יש בו משום דרכי ידיעת חטאו ועוד הקשה ריב"ם האמורי יהמבקעת ביצים בכותל (והמח) דבגמרא מפקינן לה מקרא ואי כדפי׳ בקונטרס שחי חפשר שלח נודע לו בפני האפרוחים יש בו משום דרכי האמורי וֹלמה לן קרא ועוד קשה לר״י דתנן ה והמגים בפני אפרוחים יש בו משום דרכי בפרק אמרו לו (כריתות דף טז.) א"ר האמורי המרקדת והמונה שבעים ואחד עקיבא שאלתי את ר' אליעור העושה אפרוחין בשביל שלא ימותו יש בו משום מלאכות הרבה בשבתות הרבה מעין דרכי האמורי המרקדת לכותח והמשתקת מלאכה כו' אמר ליה חייב על כל אחת לעדשים והמצווחת לגריסין יש בו משום ואחת ק"ו מנדה כו' ופליגי התם דרכי האמורי המשתנת בפני קדירתה בשביל שתתבשל מהרה יש בו משום אמוראי בגמרא היכי בעי מיניה וקאמר בסוף שמעתא ולרב חסדא דרכי האמורי אבל נותנין קיסם של תות דאמר שגגת שבת וזדון מלאכות הוא ושברי זכוכית בקדירה בשביל שתתבשל דבעא מיניה אי ימים שבינתים הוייו ידיעה לחלק או לא נדה מאי ימים מהרה וחכמים אוסרין 6 בשברי זכוכית מפני שבינתים איכא ומשני שבא עליה המכנה תנו רבנן סנותנין בול של מלח לתוך הנר בשביל שתאיר ותדליק ונותנין וטבלה וראתה וחזר ובא עליה והתם אפילו איחרה כמה שנים ולא טבלה מים וחרסית תחת הנר בשביל שתמתין חשיב הכל העלם אחד אלא כשטבלה ותדליק אמר רב זומרא האי מאן דמיכסי ימי היתר שבינתים אע"פ דלא ידע שרגא דמשחא ומגלי נפטא קעבר משום כמי שידע דמי ה"נ גבי שבת אע"פ שלא שמע ימי היתר שבינתים הויין בל תשחית חמרא וחיי לפום רבנן אין בו ידיעה לחלק "דגזרת הכתוב היא שתהא משום דרכי האמורי מעשה ברבי עקיבא שמירה לכל שבת' ותימה דהתם יליף שעשה משתה לבנו ועל כל כום וכום שהביא אמר חמרא וחיי לפום רבנן חיי רבי אליעור שבת מנדה ואדרבה בשבת כתיב קרא ובנדה לא כתיב וחמרא לפום רבנן ולפום תלמידיהון: ונראה לר"י דהא דנפקא לן מקרא יא בגמרא היינו כרבי אליעזר ברבי הדרן עלך במה אשה שמעון דהתם דאמר לא כך שאלו רבי עקיבא לרבי אליעזר אלא הבא על הנדה והשיב לו רבי אליעזר

בלל יגדול אמרו בשבת יכל השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו חייב אלא חמאת אחת

על ידי שגגת שבת ששכת ששבת היום. מדקתני סיפא היודע שהוא שבת מכלל דרישא בדאין יודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה בענין זה ולא נודע לו בינתים שחטא: חייב על כל שבח ושבח. חטאת אחת לכל שבת. ואע"פ שלא נודע לו בינתים והעלם אחד הוא אמרינן ימים שבינחים הויין ידיעה לחלק שא"א שלא שמע בינחים שאוחו היום הויא שבת אלא שלא נוכר לו במלאכות שנעשו בו ושגגה

קמייתא משום שבת הוא דהואי והא אתיידע ליה ביני ביני הלכך כל חדא שבת חדא שגגה היא. ומיהו על הרבה מלאכות שבכל שבת לא מיחייב אלא חדא דכולה שבת חדא שגגה דהא לא שגג אתלאכות דיודע הוא שהתלאכות אסורות אלא אשבת הוא דשגג: היודע שהוא שבם ועשה מלאכום הרבה. שלא ידע שהמלאכות הללו אסורות ועשאם כמה פעמים בכמה שבתות חייב על כל אב מלאכה חטאת אחת ואף על פי שחזר וכפלה בכמה שבתות כולה חדא שגגה היא דהא לא נודע לו בינחים. ולענין שגגת שבת הוא דאיכא למימר ימים שבינחים הויין ידיעה לחלק אבל לענין שגגת מלאכות לא אמרו הכי דמשום הפסק ימים אין לו לדעת אלא אם כן ישב ועסק לפני חכמים בהלכות שבת. ומיהו בחטאת אחת לא מיפטר על כל שבת דשגגה לאו בשבת הויא אלא במלאכות ושגגות טובא הוו לשבת אחת. ובגמרא (נקמן דף ע.) יליף פעמים שהוא חייב על כל אחת ואחת ופעמים שאינו חייב אלא אחת על

היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת יהיודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל אב

פי׳ בקונטרס אע״פ שלא נודע לו בינתים אמרינן ימים ובושלי. יום ולילה: יש בו משום דרכי האמורי. וכן בכולן עד סוף פירקא גרסינן הרי זה מדרכי האמורי וה"ג בתוספ": הוא בשמה והיא בשמו. הוא ואשתו מחליפין שמותיהן זה בזה בלילה משום ניחוש:

דוני דני. התחזקו חביותי: דן. אינו חק האמורי אלא ע"ז ממש וחייב משום קורא בשם עבודת גלולים: האומר לעורב לרח. כשהוא קורא אומר לו כן מפני שהוא מבשר בשורות ולוחש לו לחש זה: שקרא ערבית. איחר יותר משאר חביריו. ול"נ שקרא כעורב: שקראה גברית. כתרנגול כמו קרא גברא (יומא דף כ:): השתה וחותיר. כדי שתהח ברכה מלויה ביינו: המבקעת בילים בכותל. ואית דגרסי בילים (כ) מקבעת לאחר שיצאו האפרוחים מחזרת (ג) ההליפות במקל וקובעתן בכותל לפניהם וזהו לנחש שלא ימותו: המרהדת לכותה. כשעושה כותח מרקדת לפניו והוא ניחום שיתחוק: המשחקת לעדשים. כשנותנת בקדרה משתקת את כל העומדים כדי שיתבשלו ולגריסין מלווחת: ה"ג אבל נוחניו היסס של **תות.** מוריי"ר וחזק הוא כחומץ ומועיל לבשל ואין זה לנחש: ה"ג הבל הסרו הכמים בשברי זכוכית. אע"פ שמשום דרכי האמורי אין בו אסרו חכמים מפני הסכנה שלא יבלע: בול של מלח. מלח חגרוף מלח בשביל שתחיר ותדליק שחין זה ניחוש אלא מסייע ממש שהמלח לולל את השמן וימשך אחר הפתילה: טיט וחרסים. מלננין את השמן ואינו דולק מהר: דמכסי שרגא דמשחא. שעושה לו כיסוי למעלה ממהר לידלק: נפט. כשמגלין אותו האור הולך ונמשך אליו ומבעיר: המרא וחיי. כשמחגין ונותנין כום אומר

כן לברכה בעלמא: הדרן עלך במה אשה

בלל גדול. בגמרא מפרש אמאי קרי ליה גדול: השוכח עיקר שבת. כסבור אין שבת בתורה: אינו חייב אלא חטאת אחת. בגמרא (לקמן דף סט:) יליף לה שמירה אחת לשבתות הרבה ושמירה לכל שבת ושבת ומסתברא דכי כתיב שמירה אחת לשבתות הרבה כי האי גוונא כתיב דכולה חדה שגגה היה וקרבן לשוגג קלתי: היודע עיקר שכת. שיש שבת בתורה ונאסרו בה מלאכות: ועשה מלחכות הרבה בשבתות הרבה.

2 שַּמְרוֹן וְאָמְרוּ חַיּ אֱלֹהֶיףְ דְּן חַי דֶּרֶךְ בְּאֵר שְׁכֵע וְנְפְּלוּ וְלֹא יְקוּמוּ עוֹד: יימוֹם ח יד עמוס חיד בּי תָצוּר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלְּחַם עְלֶיהָ לְתָבְּשָׁהּ לֹא תַשְׁחִית אֶת עצה לנדח עליו גרון כּי ממנו תאכל ואתו לא רת כִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֶה לָבֹא מִפְּנֶיךְ בַּמְצוֹר: הגהות הב"ח (א) גמרא שתתבשל מהרה אבל אסרו חכמים נענרי זכוכית: (ג) רש"י ד"ה מבהעת וכו' ואית דגרסי מוריי"ר. עץ-תות. מוסף רש"י

. מתרזת הקליפות:

לעזי רש"י

גד גדי וסינוק לא. התגכר מזלי ואל תהי עייף (פחחים ג:). העורכים לגד. שס עכו"ם העשויים על שם המול

(ישעיה סה יא). הדרן עלך במה אשה כל השוכח עיקר שבת. זסנור לא נכתנה שכת בתורה. דהיינו העלם זה יוס בידו, שגנת שבת ושגנת מלאכות (כריתות מז:). אינו חייב אלא חטאת אחת. על כולן דמדל שגגה היא, והתם ליכא למימר ימים והמם ליכם נתיתר יתים שבינתיים הויין ידיעה, דהא לא ידע לעולם עיקר שבת עד שילמוד (שם). היודע עיקר שבת. שידע שארבעים אבות מלאכות אסורות בשבת אבל אינו יודע שהיום שבת, להני להייט שגגת שנת חדון הייט שגגת שנת חדון מלחכות (שם). היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה. ואותן שעשה בזו עשה בזו, דשגג במלאכות הרבה כח, יושגג כוונחטות הכנה כסבור מלחכה זו מותרת (שם). חייב על כל אב מלאכה ומלאכה. על שכת אמת (שם).

כל שבת ומסתברא דחיובא בזדון שבת ושגגת מלאכות דאיכא שגגות טובא ופטורא בשגגת שבת וזדון מלאכות דחדא שגגה היא: